

13. A maradék és küldetése

Az egyetemes egyházakat azok alkotják, akik őszintén hisznek Krisztusban; de az utolsó időkben, az általános hitehagyás idejében maradékot hátrahagyva, hogy megtartsa Isten parancsolatait és a Jézus hitét. Ez a maradék hirdeti az üdvözlőt az embereknek, a Krisztus által megváltást és Krisztus második eljövételének közelgését. A Jelenések könyve 14. fejezetében a három angyal jelképezi ezt az üzenetet, amely egybeesik a mennyben folyó üdvözlővel, a földön pedig bűnbánatot és megújulást eredményez. Minden hátrahagyó számára a meghívás, hogy személynél vegyen részt az evangélium világszerte hirdetésében. (Jel 12:17; 14:6-12; 18:1-4; 2Kor 5:10; Ját 3:14; 1Pt 1:16-19; 2Pt 3:10-14; Jel 21:1-14)

A nagy vezetés sarkány ugrásra kész. Ő volt az, aki a mennyei angyalok egyharmadának bukását okozta (Jel 12:3, 7-9). Ha most fel tudja falni a származékos gyermekeket, megnyeri a háborút.

Előtte áll a Napba
Az utolsó asszony, akinek a Hold van a lábánál, fején pedig tizenkét csillag alkotta korona. A fiúgyermek azért születik, hogy "ézsavas szöveggel" legeltessen minden nemzetet.

A sarkány utánaveti magát,
de nem tudja megállni a gyermekeket, mert a fiú "ézagadtatott... Istenhez és az Ő királyi székéhez". A földön hátrahagyott sarkány az anyjára zúzdá-tja haragját, aki csodálatos módon szarjnyakat kap, és Isten a közelében neki készített távoli helyre viteti, ott táplálja ideig, időig és földi időig; hátrahagyó és földi évig vagy 1260 próbaténapig (Jel 12:1-6, 13-14).

A bibliai próbaténapban a
tisza asszony Isten hűségese egyházait jelképezi.[1] A házasságtörőnek vagy paráznának bemutatott asszony Isten hitehagyóvá lett egyházait jelképezi (Ezék 16; Ésa 57:8; Jer 31:4-5; Háse 1-3; Jel 17:1-5).

A sarkány, ézama régió
kgy, aki nevezetik "rdgnek és Sjtánnak", arra vrt, hogy felfalhassa a fiúgyermeket, a régen vrt Messiást, Jézus Krisztust. Sjtán a főellenségnek tartott Jézus elleni közelében eszközt használt fel a Rémai Birodalmat. Jézust semmi, még a kereszthalál sem tudta eltörteni közelétől, az emberiség megváltásáért.

legyőzte Sátánt. Krisztus ezt mondta keresztre feszítéséről: "Ézra megy végbe az ártatlanok felett, most vették ki a világot fejedelmé." (Jn 12:31-32 prot. ford.) A Jelenések könyve leírja a Mennyben hangzó győzelmi éneket. "Ézra lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az Ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyainkfiainak vándorlása levettett, aki vándorolja vala őket ezzel és nappal a mi Istenünk előtt... Annakokért írték, egek, és akik lakoztak azokban." (Jel 12:10-12) Sátán munkálkodásait korlátok nélkül szorította az, hogy kirekesztett a Mennyből. Sátán nem vándorolhatja tovább az Isten népeit a mennyi lánya előtt.

A Mennyben nagy az írást, Ám a Földön figyelni kell az intésre. "Ézra a Föld és a tenger lakosainak; mert leszíllott az írást tihozzátok, nagy haraggal teljes, Ágy, mint aki tudja, hogy kevés ideje van." (Jel 12:12)

Sátán a földön vette az asszonyt, az egyházat, hogy kitöltse a haragját (Jel 12:13). Az egyház sokat szenvedett ugyan, de töltötte a tiamást. A Földön lakott része - a pusztaság - adott menedéket Isten hűségeseinek az 1260 prófétai nap vagy 1260 valás alatt (Jel 12:14-16; lásd e könyv 4. fejezetében a 49. oldalt az év-nap elvélvel kapcsolatosan).[2]

A pusztai rejtőzködés végén Isten népe előttük Krisztus kizeli visszatérésének jeleit látva. János ezt a hűségese csoportot "Ézra maradéknak" mondja, amely megőrzi Isten parancsolatait, és néla van "Ézra Krisztus bizonyoságtéle" (Jel 12:17). Az írást kálán ngyűlőli ezt a maradéket (Jel 12:17).

Mikor és hol zajlott az írást? Hogyan történt? Mikor kezdett feltűnni a maradék? Mi a kizetése? A Szentírás és a történelem áttekintésére egyaránt szükséges van ahhoz, hogy választ kapjunk a kérdésekre.

Á

A nagy hitehagyás

A keresztény egyházat először a pogány Birodalomban a földtől, majd a saját sorain belül a végbement hitehagyás is a földtől viltott ki. Ez a hitehagyás nem jelentett meglepetést, hiszen János, Pál és maga Krisztus is megárvendélte a bekövetkezést.

János utolsó nagy beszédében figyelmeztette tanítványait az elkövetező csalásra. "Ézra Meglissátok,

hogyan valaki el ne hitessen titeket" - mondta. "Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is." (Mt 24:4, 24) Kévetőinek nagy nyomorúságot kell elszenvedniük, de tőlik (Mt 24:21-22). Az öldöklés végéig a jelek bizonyítják, amelyek Krisztus kizeli visszatérésére is előremutatnak (Mt 24:29, 32-33).

Pál szintén

figyelmeztetett: "Az én eltávozásom után jönnek titeket gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak farkasok, kik fonnyalt dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat maguk után vonják" (ApCsel 20:29-30). Ezek a "farkasok" viszik az egyházat a "szakadás"-ba, azaz a hitehagyásba.

Pál azt mondta, hogy ennek

a hitehagyásnak Krisztus visszatérése előtt meg kell történnie. Annyira bizonyos volt ez, hogy mivel még nem kévetkezett be, biztosan jelezte: Krisztus majd csak később tér vissza. "Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert nem jön az el addig, míg nem bekévetkezik előbb a szakadás, és megjelenik a bűn embere, a veszedelemnek fia, aki ellene veti és feláll be emeli magát mindannak, ami Istennek vagy istentisztelethez tartozik, annyira, hogy maga is be, mint Isten, az Isten templomába, Isten gyanút mutogatván magát." (2Thessz 2:3-4)

E hitehagyás májr Pál

idejében is hatott, noha még csak korlátozott mértékben. Sőt, az volt a munkájának fő célja, hogy azaz a hazugságnak minden hatalmával, jeleivel és csodáival, és a gonoszágnak minden csalárdságával" (2Thessz 2:9-10). Az I. század végén előtérbe került a kijelentés: "Észok hamis próféták jött ki a világba". "Észok antikrisztus lelke... most a világban van májr." (1Jn 4:1, 3)

Hogyan alakult ki ez a hitehagyás rendszer?

A bűn embernek

hatalomra jutása. "Amint az egyház elhagyta első szeretetét (Jel 2:4), elvesztette tanítványainak tisztaságát, az egyéni viselkedés kiváltságait és az egység láthatatlan kitalálását, amit a Szentlélek adott. Az istentiszteletben az egyszerűséget a formalizmus váltotta fel. Egyre inkább a népszerűség és a személynél hatalom döntő tényezővé vált a vezetők választásában. E vezetők mind nagyobb tekintélyt kaptak először a helyi gyülekezetben, majd igyekeztek kiterjeszteni fennhatóságukat a szomszédos gyülekezetek felé is."

Észok májr nem a

Szentlélek irányítása alatt vezetők a helyi gyülekezeteket - ezt a rendszert felváltotta a pártok egyszemélyi vezetéseinek egyházi kényuralma, mert minden egyháztag személynél volt alárendelve, és egyedül rajta keresztül volt lehetséges az átváltozás. Ennek folytán a vezetői kör az egyházban uralkodásra, nem

felszabadult az ariánus osztrigátok határsa alá, akik korlátozták a katolikus egyház fejlődését. Attól kezdve a pápák lehettek azokkal a cészárakkal, amelyekkel a Kr. u. 533-ban kelt justinianusi rendelet felruházta a "Szent szék" fennhatóságát. Így kezdődött el az 1260-ig tartó "időszak", amint azt a bibliai prófécia megjövendölte (Dán 7:25; Jel 12:6, 14; 13:5-7).

Tragikus módon, az egyház az állami segédlettel igyekezett minden keresztényre rákényszeríteni rendeleteit és tanításait. Sokan megtagadták hitüket az "időszak"tól való félelem miatt, azokat pedig, akik hűségesen kitartottak a szent-ráisi tanítások mellett, kegyetlenül "időszak"ok. A keresztény világ csatárrá vált. Sokakat bebörtönöztek vagy kivégeztek Isten nevében! Az 1260-ig tartó "időszak" idején a hűséges hívők milliárdok rettenetes szenvedéseket éltek át, sokaknak az életükkel kellett fizetni azért, mert hűek maradtak Krisztushoz.[8]

A kiontott vér minden cseppje foltot ejtett Isten és Jézus Krisztus nevében. A kereszténység "gyökere" semmi nem értett annyit, mint ez a kegyetlen "időszak". Az egyháznak ezek a tettei retentő módon eltorzított képet festettek Isten jelleméről, ami a purgatóriumról és az "időszak"ok kárhozatról szóló tanításokkal egyetemben sokakat arra késztetett, hogy elvessék a kereszténységet.

Már jóval a reformáció előtt tiltakozás hangok hallatszottak a katolikus egyházon belül az ellenfelek kénytelen legyilkolása, a göggyel nyilatkozatok és a bomlasztás romlottsága miatt. A XVI. századi protestáns reformáció kialakulásához vezetett, hogy az egyház nem volt hajlandó reformokat végrehajtani. A reformáció sikere nagy csorbát ejtett a római egyház tekintélyére és befolyására. Az ellenreformációval a pápák folytatták a véres kázzel, hogy szétzúzza a reformációt, ám fokozottan a polgári és vallási szabadságot kázzal szemben.

Végül, 1798-ban, vagyis 1260 évvel az időszakmérés szerinti 538. év után a Római Katolikus Egyház halálos sebet kapott (v. Jel 13:3).[9] Itáliában Napóleon seregeinek átványos győzelmi sorozata nyomán a pápa a francia forradalmi tanács kényének kedvének lett kiszolgáltatva, amely a római vallást a kázzal kibékíthetetlen ellenségnek tekintette. A francia kormányzat utasította Napóleont, hogy fogassa el az egyházfőt. Parancsára Berthier tábornok bevonult Rómába, és kijelentette, a pápák politikai uralma véget ért. Foglyul ejtette a pápát, és Franciaországba vitte. Az egyházfő ott halt meg fogságban.[10]

A pápák megdöntésével tetőzött az események hosszú láncolata, ami kapcsolatban állt a rendszer fokozatos hanyatlásával. Ez az esemény jelöli a prófétikus időszak, az 1260-ig való végét. Sok protestáns magyarizata szerint ez az esemény a prófétia beteljesedése.[11]

A reformáció

Nemcsak a Szentírásban

szóval, hanem a hagyományokra építő tanok, az elszakadó irgalmatlan ideológiák és a pápák nagy részének lelki hanyatlása is azok között a fő tényezők között tartozott, amelyek miatt a nap az új lejegyzésben belülről reformokat követelt.

A tanítások

keresése. A

következőekben azoknak a nem bibliai tanoknak a példáját láthatjuk, amelyek elősegítették a protestáns reformáció fejlődését, és még mindig elvélésztjük a protestánsokat a mai katolikusoktól.

1. A földi egyház feje Krisztus

helytartása. E

tanítás szerint egyedül a Róma pápája Krisztus földi helytartója, illetve képviselője, ő az egyház látható feje. Az egyházvezetésre vonatkozó bibliai nézettel (lásd e könyv 11. fejezetét) ellentétben, ez a tan az azon a feltevésen alapszik, hogy Krisztus Pátert tette meg az egyház látható fejévé, a pápa pedig Páter utódja.[12]

Az egyház és az

egyházfő csálhatatlansága. A mai egyház tekintélyt és befolyást leginkább a csálhatatlanságot kimondó tan erősítette meg. Az egyház azt állította, hogy sosem vétett a múltban, és a jövőben sem fog. E tanást, amit a Bibliában nem lehet alátámasztani, a következő árvélsre alapozta. Az egyház isteni eredetű, ennél fogva benne rejlő tulajdonsága a csálhatatlanság. Mivel Isten az isteni eredetű egyház által szándékozik minden új embert a Mennybe vezetni, az egyháznak a hit és az erkölcs tanásában tövedhetetlennek kell lennie.[13] Tehát Krisztus megőrzi minden tövedéstől a Szentlélek ereje által.

Ebből az emberek alapvető

bűnösséget (lásd e könyv 7. fejezetét) tagadó logikai következtetést vonták le, amiből az következik, hogy az egyház vezetőjének szintén csálhatatlannak kell lennie.[14] Ilyenformán a katolikus iratokban azt állították, hogy vezetőjük isteni kiváltságokkal rendelkezik.[15]

3. Krisztus

következő főpapi szolgálatainak elhalványulása. Amint nőtt a Róma egyházának befolyása, úgy fordult el a hávők figyelme Krisztusnak, mint mennyei főpapunk folyamatos következtetési munkájára - aminek az ásvélségi szentlélszolgálatok naponkénti áldozatai voltak az előképei (lásd e könyv 4. és 23. fejezetét) -, és a földi pápára, valamint annak mai vezetőjére irányult. A hávők hitüket a pápákba, papokba, prelátusokba vetették, és nem Krisztustól vették a bűn bocsátást és az árvéls áletet (lásd e könyv 9-10. fejezetét). Ellentétben a minden hávő pápára vonatkozó ásvélségi tanással, az ádvélsághoz elengedhetetlenül fontosnak tekintettek a pápák feloldozási szolgálatait.

Krisztus a Mennyben

engesztelő Áldozatának Árdemeit a bűnbűnös hűvők javára fordítja, Ágy vágóredményben papi szolgálatának tagadását jelentette, hogy az egyház az Árvacsorát a misével váltotta fel. Az Árvacsora szolgálatát Jézus rendelte el halálának emlékére és eljövendő országga előjeleként (lásd e könyv 15. fejezetét). Ettől eltérően a katolikus egyház azt vallja, hogy a pap (az ember) vőrtelen Áldozatát mutatja be Krisztust Istennek, és ez az Áldozás. Ágy tartották, hogy mivel Krisztus Ájból megáldoztatik, mint ahogy megáldoztatott a Golgotán, a mise Által rendkívüli kegyelemben részesülnek a hűvők és az elhunytak.[16]

Tárgyak veszítették el

annak Áldásait, hogy kénytelenül juthatunk kénybenjárnánk, Jézus Krisztus el, hiszen a Szentírásban járhatatlanok voltak, csak a papság Által vágózt misét ismerték. Ezért el is halványult ez az Ágáret és hűvös szű: "Járjunk az Árt bizodalommal a kegyelem királyi szűkéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk, és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítésük" (Zsid 4:16).

4. Az Árdemszerző jű

cselekedetek. Az

Ájszűvetsűg tanításának (lásd e könyv 9-10. fejezetét) ellentmond az elterjedt nézet, hogy az ember jű cselekedeteivel az Ádvűssűghez lűfontossűgű Árdemre tehet szert, és nem a hit menti meg. A katolikus egyház azt tanította, hogy a bűnűs szűvűbe Árasztott kegyelem eredményekűppen megmutatkozű jű cselekedetek Árdemszerű tetteknek minűűnek, amelyek szerint az ember jogosan tarthat igűnyt az Ádvűssűgre. Sűt, az ember a saját Ádvűssűgűhez szűksűges jű cselekedetűn műg tűbbet is tehet, amivel műg kűlű Árdemeket gyűjthet. Ez volt a helyzet a szentek esetűben. E kűlű Árdemeket hasznűlhattűk fel műsok javűra. Az egyház azt tartotta, hogy a hűvek a szűvűkbe adott igazűg alapűn Ádvűzűűnek, s a jű cselekedetek fontos szerepet jűtszanak az ember megigazűsűban.

Az Árdemszerű

cselekedetek fontos szerephez jutottak a tisztűtű tanűban is, amely azt tanűtja, hogy akik nem tűkűletesen tisztűk, azoknak el kell szenvedniűk a megtisztulűst, a bűntetteik miatti Ájtmenei bűntetűst a tisztűtűben, és csak azutűn lehet rűszűk a Menny Árűmeiben. Az Álű hűvűk iműjűkkel és jű cselekedeteikkel megrűvidűthetik a tisztűtűben levűk szenvedűűnek idejűt és erűűgűt.

5. A vezekűs és a jűvűtel tana. A vezekűs az a szentsűg, ami Által a keresztűnyek keresztűgűk utűn az elkűvetett bűneikre bűnbocsűjnatot kapnak. Bűnbocsűjnatot a pap feloldozűsa utűn nyernek, de elűtte a keresztűnyeknek meg kell vizsgűlniuk lelkiismeretűket, meg kell bűnniuk bűnűket, és meg kell fogadniuk, hogy tűbbű nem vűtkeznek Isten ellen. Majd megvallűk bűneiket a papnak, és vezekűnek, vagyis vűgrehajtűk azt, amit a pap rűjuk műr.

A vezeklés azonban nem szabad-tja fel teljesen a bűntudást. Mind az életben, mind a tisztátűzben el kell szenvedni az ideiglenes büntetést. Az egyház a büntetés elhárítására valóra rendelt el a javítást, mert ezzel a hátrétek felszabadulnak a bűntudás miatt ideiglenes büntetés alá, ami még a feloldozás után is rájuk vár. A vezeklés az előrt cselekedetek végrehajtása - gyakran az egyháznak befizetett pénz formájában - volt a feltétele a teljes bűnbocsínt elnyerésnek, ami mind az élőknek, mind a tisztátűzben levőknek javára szolgált.

A vártanok, a szentek, az apostolok, de főleg Jézus Krisztus és Mária rendkívüli érdemei lehetővé a javítást. Az ő érdemeik a szentek érdemeinek kincsárba" kerütek, ahonnan it lehetett utalni azoknak a hátréteknek, akiknek számlája veszteséges. E kincsár kulcsai a pápájánál, Péter állagosa utánál voltak, és ő szabad-thatta fel az embereket az ideiglenes büntetés alá, hogy hitelt folyósított nekik a kincsárba.[17]

6. A fő hatalom az egyház. Az éveszadok alatt az államegyház sok pogány hitet, szent napot és jelképet tett magáévá. Ha valaki szét emelt ezek ellen az utálatosságok ellen, a rémai egyház kizárlag magának tulajdon-totta a Biblia magyarzásnak jogát. Az egyház, és nem a Biblia lett a legfőbb tekintély (lásd e könyv 1. fejezetét). Az egyház azzal értelt, hogy az isteni igazságnak két forrása van, (1) a Szent-rés és (2) a katolikus hagyomány, amely az egyházatyák r-résaiból, az egyházi zsinatok rendeleteiből, a javítást hagyott hitvallásokból és az egyház szertartásaiból áll. Minden alkalommal, amikor az egyházi tanokat a hagyományal, és nem a Szent-réssal támasztották alá, a hagyomány kapott elsőbbséget. Az egyszerű hátréteknek nem volt joguk magyarzni az Isten által a Szent-résben kinyilatkoztatott tanokat. Erre csak a katolikus egyháznak volt joga.[18]

Áš nap hajnala. A XIV. században John Wycliffe az egyház megújodását követelte, nemcsak Angliában, hanem az egész keresztény világban. Elsőként fordította le a teljes Bibliát angolra, abban az időben, amikor csak kevés páldány volt belőle. A Krisztusba vetett hit általi megváltásról és a Szent-rés kizárlagos csallhatatlanságáról szóló tanításai kápezték a protestáns reformáció alapját. A reformáció hajnalcsillagát azon igyekezett, hogy kiszabad-tsa Krisztus egyházát a pogányság láncaiból, amelyek tudatlanságban tartották a népet. Mozgalmat indított el, amely később egyes embereket és egész népeket szabad-tott ki a vallási tóvtanok karmaiból. Wycliffe r-résai nagy hatást tettek Huszra, Prágai Jeromosra, Lutherre és még sokakra.

Luther Márton

szenvedélyes, magával ragadó, megalkuvást nem ismerő személynéggel talán a reformáció legmarkánsabb alakja volt. Mindenki másnál inkább vezette az embereket a Szent-réshez és a hit általi megigazolás evangéliumi igazságához, miközben hevesen kikelt a cselekedetek általi ádvás gondolata ellen.

tekintetét felfelé - az emberi cselekedetéről, a papokról, a vezeklősről - Krisztusra, egyetlen Kézenjárásra jutunk. És Megvilágításra irányította, amikor kijelentette, hogy a hívőknek nem szabad a Szentírásnál másképp tekinteni elfogadniuk. Elmondta, hogy lehetetlen emberi cselekedetekkel csökkenteni a bűnt, vagy ezek által elkerülni a büntetést. A bűntudást csak az Istenhez való megtérés és a Krisztusba vetett hit mentheti meg. Isten kegyelme ingyen adott ajándékok, ennélfogva nem lehet megvásárolni. Az emberek reményességüknek tehát nem a javukat az alapja, hanem a megfeszített Áldozat-tő kiontott vére.

Mint ahogy egy régészeti expedíció az óvszázadok során felgyőlemlett tárgyakok alatt kincsre bukkan, a reformációk úgy tárt fel a régi elfeledett tényeket. Ásóból felfedezték az evangélium nagyszerű elvét, a hit által megigazulást, és a jult lelkesedéssel fogadták Krisztus egyszeri és mindenkorra örökös engesztelő Áldozatát, valamint mindenre kiterjedő kézenjárásra papságot. Megtagadták és elvetettek sok, a Bibliával nem egyező tanást, mint például a holtakért való kényeztetést, a szentek és földi maradványaik imádságát, a misét, Mária imádságát, a tisztátartást, a vezeklést, a szentelt vizet, a papi cserlibátust (nőtlenéget), a zsfázist, az inkvizíciót, az itányegyalást, az utolsó kenetet és a hagyományok tekintélyét.

A protestáns reformátorok szinte egyhangólag a pápaság rendszerével azonosították a "bűn emberét", a "za társaság és titkos bűnt" és Daniél kényéből a "kis szarvat", amely a Jel 12:6., 14. és 13:5-ben szereplő 1260 év során, valamint a másod advent előtt Áldozati Isten népe. [19]

A protestantizmusban alapvetővé vált az a tan, hogy a Biblia, és csakis a Biblia a hit és az erkölcs egyedüli mőtáke. A reformátorok minden emberi hagyományt a Szentírás teljes tekintélye alá rendeltnek tekintettek. Hit dolgában senki - sem a pápa, sem a zsinatok, sem az egyházak, sem a királyok, sem a teológusok - nem uralhatták az ember lelkiismeretét. A keresztény világban Ábrenni kezdett a szendergésből, és végül sok országban vallásszabadságot hirdettek.

Á

A megakadt reformáció

A keresztény egyház reformációjának nem lett volna szabad befejeződnie a XVI. században. A reformátorok sokat tettek, de nem fedezték fel a minden olyan igazságot, amelyre a feledés homályba borult a hitehagyás idején. Kivezettek a kereszténységet a teljes sítátságból, de még mindig a homályban maradtak. Megtárták a kézzel járó egyház vasmarkának szorítását, amikor eljuttatták a Bibliát a világnak, és a ből felállították az evangélium alapjait, ám másképp fontos igazságot még nem fedezték fel. Az almeréses keresztés, a halhatatlanság, amit Krisztus az igazak feltámaszása ad, a hetedik nap, vagyis a Biblia szombatja és még sok más tény (lásd a kény 7., 14., 19. és 25. fejezetét) továbbra is a feledés homályában maradt.

A reformátorok utátdai

azonban a reformáció továbbvitele helyett csak megerősítették az addigi válmányokat. Figyelmüket a reformátorok szavaira, váleményére állszponostották, nem pedig a Szent-rásra. Néhányan felfedeztek bizonyátokat az igazág mellett, de a tábbság nem volt hajlandó továbbmenni annál, amit az első reformátorok hittek. Ebből kávetkezően a protestáns hit formalizussá, áres okoskodássá sálllyedt, és kegyelettel őriztek olyan távedéseket, amelyeket inkább félre kellett volna tenniük. A reformáció lágja lassan-lassan kihányt, mágnem a protestáns gyálekezetek is hideggé, formálissá, reformra szorulásá váltak.

A reformáció utáni kor

pezsgett a teológiai tevékenységtől, de lelkiileg kevés haladt előre. Frederic

W. Farrar ártá, hogy ebben az időszakban éza szabadságot felváltotta a káttátság, az egyetemes elveket a szájalmas rászletek, az igazágot a dogmatizmus, a fággetlenséget a hagyomány, a vallást a rendszer. A Szent-rás

áló tisztelete fállá az ihlettségtől holt emléke keredett. Az őszinte igazhitúségt utat engedett a merev dogmatizmusnak, az áló gondolat a vitáz dialektikának."

[20] Noha éza reformáció állszetárte a

rági skolasztika álomjogarát," a protestáns egyházak ézáj skolaszticizmussal

álltak elő, amelynek pálcája acálbá volt."

[21] Robert M. Grant erről az áj skolaszticizmusrá azt mondta, hogy ézÁppen olyan merev, mint az állszes kázzápkori teológiai ártelmezés volt."

[22] A protestánsok ézgyakorlatil

árványes hitvallásai koráitai kázzá szorították állnmagukat."

Viták támadtak. éSoha nem

volt mágt olyan kor, amikor az embereket annyira lekáttáttte volna májsok

távedéseinek felkutatása, vagy amikor olyan gyalázatos szavakkal illeték volna

egymást."

[24] Ágy a já hárből a szavak háborája

lett. éza Szent-rás tábbá májr nem a szá-vhez szá, hanem a kritikus ártelémhez."

[25] éza dogma igaz volt, ájm a let kihuny. A teológiai diadalmaskodott, de a szeretet kialudt."

Á

A maradék

Az 1260 ávig tartá

hitehagyás és nyomorúság ellenre is maradtak olyan hávők, akik megőrizték az

apostoli egyház tisztaságát. A sárkánynak nem sikerült teljes mártákben

kiirtania a fáld szá-náról Isten húséges nápát 1798-ra, amikor váget árt az

elnyomás 1260 áve. Ellenák tovább folytatta rombolásmunkáját. ézMegharaguvák

azárt a sárkány az asszonyra - mondta János -, és elméne, hogy hadakozók

egyebekkel az ő magvábbá valákkal, az Isten parancsolatainak megőzőivel, és

akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyágtéle" (Jel 12:17).

Mit jelent a maradék?

Amikor János

leártja a sárkány kézdelmét az asszonnyal és utádaival, az ézegyekkel az ő

magvábbá valákkal" (Jel 12:17) kifejeést használja. Ez a kifejezés azt

jelenti, hogy "azok megmaradtak", "azok maradnak" (Jel 12:17). A Biblia úgy festi le a maradékot, mint Isten népének kis csoportját, amely minden baj, háború és hitehagyás kárpótlásaként is hűségesen kitartott Isten mellett. Ez a hűség maradék volt az a töke, amit Isten felhasználhat az új földi egyházak számára (2Kor 3:6; Ezsd 9:14-15; Ámós 10:20-22; Jer 42:2; Ez 6:8; 14:22).

Isten meghagyta a maradéknak, hogy hirdesse dicsőségét, és vezesse az egész világon szét az evangéliumot népét az "ézsaiásnak hegyére, Jeruzsálembe", "az Sion hegyére" (Ámós 37:31-32; 66:20; v. Jel 14:1). A Szentírás azt mondja az ott állszegélytekről, hogy "Ezek azok, akik kárpótlják a bűnt, valahogy meg" (Jel 14:4).

Jel 12:17 bemutatja az Isten által kiválasztott háborúval szembeálló maradékot, amely Krisztus második eljövetele előtt hűségesen tanít a tanítók mellett. Mi jellemzi ezt a maradékot?

A maradék jellemzői.
Nem lehet egykönnyen eltávolítani, hogy melyik is a maradék a végidőben. Jelenleg konkrét kifejezésekkel írja le ezt a csoportot. Az 1260 évig tartó 1260 éves utáni tűnt fel, és azok alkotják, akik "az Isten parancsolatainak megőrzői... és akiknél vala a Jézus Krisztus bizonyosságai" (Jel 12:17).

Az a felelősségünk, hogy kárpótljuk Krisztus visszatérése előtt az egész világnak hirdessék Isten utolsó figyelmeztető üzenetét, Jelenések 14. hármadik angyali üzenetét (Jel 14:6-12). Ebben az üzenetben is olvashatunk a maradék bemutatásáról: "Ezek azok, akik megőrzik Isten parancsolatait és Jézus hitét." (Jel 14:12) Vizsgáljuk meg kárpótlásukról, kárpótlásukról e jellemzőket!

1. Jézus hite. Isten maradék népére jellemző az, hogy hite Jézuséhoz hasonló. Mint Jézus, ők is meggingathatatlanul bízni Istenben és a Szentírásban tekintik a Bibliát. Hiszik, hogy Jézus Krisztus a próféciákban megjelent Messias, Isten Fia, aki eljött, mint a világ Megváltója. Hitük felépül a Biblia minden igazságára - azokat, amelyeket Krisztus hitt és tanított.

Isten maradék népét hirdeti a Krisztusba vetett hit által a végidőben az evangéliumot. Figyelmezteti a világot, hogy eljött Isten utolsó üzenetének számára, és felkészteti az embereket a hamarosan visszatérő Uruk fogadására. Tagjai az egész világon végzik missziójukat, hogy befejezzék az Istentől rájuk bízott bizonyosságtevői munkájukat (Jel 14:6-7; 10:11; Mt 24:14).

2. Isten

parancsolatai. A

Jézusba vetett őszinte hit arra készítette a maradékot, hogy elfogadja az Ősír parancsolatait. "Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell járnia, amint ő járt." (1Jn 2:6) Mivel Jézus betartotta az Atya parancsolatait, űk is engedelmeskedni fognak Isten parancsainak (Jn 15:10).

Tetteiknek összhangban

kell állni szavaikkal, különben az űrt, mert űk a maradék nép, másfél évszázadban tetteik semmit sem érnek. "Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az űn menyeyi Atyám akaratát" (Mt 7:21) - mondta Jézus. A Krisztustól kapott erővel betartják Isten minden parancsolatát, beleértve mind a tíz parancsolatot, Isten világtalan erkölcsi törvényét (2Móz 20:1-17; Mt 5:17-19; 19:17; Fil 4:13).

3. Jézus

bizonyítéka. János

meghatározza szerint "Jézus bizonyítéka a prófétaság lelke" (Jel 19:10). A maradékot Jézus bizonyítéka vezeti, ami a prófétaság ajándéka által jut el hozzánk.

A Lélek ajándékának az

egyházzal kapcsolatban folyamatosan működnie kell, "míg eljutunk mindnyájjan az Isten Fiában való hitnek és az ű megismerésének egységére, a helyes tanításra, a Krisztus teljességével összekapcsolódó kornak megteremtésére" (Ef 4:13). Ez tehát a maradék egyik fő jellemzője.

Az ilyen prófétai vezetők

teszik a maradékot prófétai néppé, amely prófétai üzenetet hirdet. űrti és tanít a prófétai. A kinyilatkoztatott igazság segítségével fejezi be a küldetését, készíti fel a világot Krisztus visszatérésére (lásd e könyv 17. fejezetét).

Az utolsó időkben a

maradék megjelenése. A Biblia arra utal, hogy a maradék nagy felzárkózás utján tűnik fel a világgal szembe (Jel 12:14-17). A prófétai tanulmányozásának új lendületet adott a francia forradalom világot rengető eseménye, amely az 1260 évvel ezelő (1798-ban) a pápa elfogatásához vezetett, valamint a három nagy világválság jel beteljesedése - amikor a Föld, a Nap, a Hold és a csillagok tanúsították, hogy Krisztus hamarosan visszatér. Széles körben elterjedt Jézus küldetési visszajelvetésének válságára. Az egész világon sok keresztény ismerte fel, hogy eljött az "az utolsó idők" (Dán 12:4).[27]

A XVIII. sz. második,

valamint a XIX. sz. első felében beteljesedő bibliai prófétai erőtéljes felekezeti mozgalmat háttérbe hozó adventi reményeket állította a

központba. Minden egyházban lehetett találni olyanokat, akik hittek Krisztus
közeli visszatérésében, mindnyájan imádkoztak, dolgoztak, és várják a világ
legnagyobb eseményét.

Az adventi remény az
egykor szoros lelki életet ábrázolta felkeltőket. Sokan összefogtak,
hogy figyelmeztessék a világot: Krisztus hamarosan visszatér. Az adventmozgalom
felekezeti, valóban bibliai mozgalom volt, amely Isten Igáját és az adventi
reményt átadta a központba.

Minél jobban
tanulmányozták a Bibliát, annál jobban meggyőződésük volt, hogy Isten elhívta
a maradékot a keresztény egyház megakadt reformációjának továbbvitelére. Ők
maguk ezért saját gyülekezeteikben a reformáció igazi lelki életnek hiányát,
és azt, hogy nem tanulmányozzák a másod advent kezdését, nem észlelték Jézus
eljelölését. A Biblia kutatása során feltártuk, hogy azok a
megpróbáltatások és csalások, amelyeken Isten átvette őket, málysges
lelki, megtisztató és lelki jelentettek számukra. Ez összehozta őket, mint Isten
maradékát a papot azzal az Istentől kapott megbízatással, hogy folytassák az
egháznak oly sok református és erőt adó reformációját. Hájjal és aljzattal fogadják
megbízatásukat, rábenedve, hogy nem azert kapták Istentől, mintha látnak
lenniük másoknál, hiszen egyedül Krisztus irgalma és hatalma által érhetnek el
bármilyen eredményt is.

Á

A maradék kezdése

A Jelenések könyvének
prófétái világi gosan felvilájosítják, hogy mi a maradék kezdése. Jel 14:6-12
hármaz angyali zenei, hogy a maradék prófétái és a világ az evangélium
igazságait teljes mértékben bemutatja.[28] E hármaz zene adja meg Isten világosítást a világon keresztül Krisztus
visszatérését
előtt végigjáró sájtani csalás iradatára (Jel 13:3, 8, 14-16). Közvetlenül
Isten utolsó hívása után Krisztus visszatér, hogy elvégezze az aratás munkáját
(Jel 14:14-20).

Á

Az első angyal zene

és az angyalok más angyalt az
Ég közepén repül, akinél volt az evangélium és evangélium, hogy a Föld
lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetségnek és ágazatnak, és
nyelvnek és népnek, ezt mondva: nagy szavak: Féljétek az Istent, és néki
adatok dicsőítést; mert eljött az ő tételének árja; és imádjatok azt, aki
teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait." (Jel
14:6-7)

Az első angyal Isten maradék népét jelképezi, amely az Őrreállítás evangéliumot viszi a világnak. Ez az evangélium ugyanannak az Istennek a vételen szeretetéről szóló híjára, amit az Őrreállítás az apostolok hirdettek (Zsid 4:2). A maradék nem más evangéliumot hirdet. Tekintettel az Őrtelre, Őrreállítás megerősíti az Őrreállítás evangéliumot, azt, hogy a bűnösök hit általi igazulnak meg, és részesülnek Krisztus igazságában.

Ez az Őrreállítás bűnbánatra szóló híjára fel a világot. Mindenkit figyelmeztet, hogy "Éljétek", azaz tiszteljétek Istent, és "Éljétek dicsőséget" neki, azaz dicsőséget. Isten ezzel a céllal teremtett bennünket, és mind szavainkkal, mind tetteinkkel dicsőséget adhatunk neki. "Éljétek dicsőséget meg az Őrreállítás, hogy sok gyémánt teremjék." (Jn 15:8)

János megírvendélete, hogy a világot Krisztus visszatérésére felkészítő mozgalom új hangszólyt helyez Isten dicsőségteljes bibliai híjára. Az Őrreállítás felhívást az Őrtelünkkel való sáfárkodás szent kellelességre vonatkozóan soha nem látott erővel hirdeti. "Éljétek ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma." Nem rendelkezőnk kizárólagos joggal fizikai, lelki és erkölcsi erőnk felett, mert Krisztus a vételen vételt meg bennünket a Golgotán. "Éljétek dicsőséget az Őrtel Isten a ti testetekben és lelketekben, amely az Istené." (1Kor 6:19-20) "Éljétek az Őrtel akármilyen esztek, akármilyen isztok, akármilyen cselekedetek, mindent az Isten dicsőségre műveljétek." (1Kor 10:31)

Még sőtgetőbbé teszi a felhívást a megtérésre, hogy "Éljétek az Őrtelnek Őrreállítás" (Iáisd e kinyv 23. fejezet). Jel 14:7-ben az Őrtel a gőrgő krá-szisz fordítása, ami az Őrtel meghozatalát, és nem az Őrtel határozatát (krá-ma) jelöli. Az Őrtel teljes folyamatára utal, beleértve az emberek vőid aló helyezését Isten bősősága előtt, az Őrtelről szóló feljegyzések megvizsgálását, a felmentő vagy előttel határozatot, az Őrreállítás adományozását vagy a halólos Őrtelét (Iáisd Mt 16:27; Róm 6:23; Jel 22:12). Az Őrtel Őrreállításnak Őrreállítás Őrtelét hirdet minden hitehagyás felett is (Dán 7:9-11, 26; Jelenések 17-18).

Az Őrtel Őrreállításnak Őrreállítás kifejezetten arra az időre mutat, amikor a mennyei szentélyben Krisztus, főpapi szolgálatának utolsó szakaszát, elkezdte Őrtelő munkáját (Iáisd e kinyv 23. fejezet).

Ez az Őrreállítás arra is felszólít mindenkit, hogy imádják a Teremtőt. Isten felhívást, hogy imádjuk Őt, ellentétbe kell állítani azzal a felhívással, amely a fenevad és kőpe imádatára szóló (Jel 13:3, 8, 15). Hamarosan mindenkinek vőlasztania kell az igaz és a hamis tisztelet között: Istent az Őrtel szerinti imádják (hit általi megigazolás), vagy a saját feltételeik szerint (cselekedetek általi

megigazulása). Ez az 1/4-zenet a negyedik parancsolatra fordítja a figyelmet, mivel elrendeli, hogy "Éimadjátok azt, aki teremtette a Mennyet és a Földet, és a tengert és a vizek forrásait" (Jel 14:7; v. 2Mz 20:11).

A Teremtő igazi imádatára

vezeti az embereket, amelynek része, hogy tartásuk tiszteletben a teremtés emlékének napján - az 1. szombatját, a hetedik napot, amelyet a teremtéskor alapított, majd a 4. parancsolatban megerősített (lásd e könyv 19. fejezetét). Az első angyal 1/4-zenete tehát arra szólítja, hogy Krisztust mint Teremtőt és a bibliai szombat Urát állítsuk a világ elé, és ezzel tartsuk meg az igazi istentisztelet helyét a világon. Ez a jele Isten teremtésének, olyan jel, amelyet a teremtések nagy többsége teljesen figyelmen kívül hagy.

Gondviselősszerű volt,

hogy a figyelmet a teremtő Istenre irányítsa az 1/4-zenet hirdése a történelemnek éppen azon a pontján kezdődött el, amikor Charles Darwin A fajok eredete (1859) című munkájának kiadása nagy lázot adott a fejlődésen filozófiájának. Az első angyal 1/4-zenetének hirdése a legerősebb védőbeszéd a fejlődésen elméletek terjedése ellen.

Végezetül, ez a felhívás

utal arra is, hogy Isten szent terve, amelyet "Éza bűn embere" (2Thessz 2:3) lájbbal tiport, "Éb" tiszteletben részesül. Isten csak akkor dicsőít meg, amikor visszaállítja az igazi istentiszteletet, a hívők pedig Isten országának elvei szerint élnek.

Á

A második angyal 1/4-zenete

"ÉLeomlott, leomlott

Babilon, a nagy város! Mert az ő paráznságjának haragborzította adta inni minden pogány népnek." (Jel 14:8)

A történelem korai

idejétől fogva Babilon az Istennel való szembeállítás jelképezte. Babilon tornya a hitehagyás emlékműve és a igazságok kárpontja volt (1Mz 11:1-9). Lucifer (Sátán) volt a láthatatlan király (Ása 14:4, 12-14), és úgy tűnik, Babilont akarta eszközöket felhasználni az emberiség uralására szőtt mesteri tervében. Az egész Bibliában Isten városa, Jeruzsálem, valamint Sátán városa, Babilon harca jelképezi a jó és a gonosz közötti harcot.

A kereszténység korai

századaiban, amikor a rómaiak elnyomták mind a zsidókat, mind a keresztényeket, a zsidó és a keresztény irodalom is Babilonnak nevezte Róma városát. [29] Sokan úgy vélik, hogy Péter a Babilon

Ájlnévet használta R³m³ra vonatkoz³an (1Pt 5:13).

A reform³ci³ ³Á³ a reform³ci³ ut³áni korban a leg³bb protest³ns lelki Babilonnak (Jelen³sek 17), Isten n³pe ellens³g³nek nevezte a r³mai egyh³zat, hitehagy³sa ³Á³ ³¼ld³z³sei miatt.[30]

A Jelen³sek k³nyv³ben Babilon a b³ny³ asszonyra, a par³zn³ anyj³ra ³Á³ szem³metlen le³nyaira utal (Jel 17:5). Ez jelk³pezi az ³sszes, hitehagy³v³ v³lt vall³si szervezetet ³Á³ azok vezet³Á³t, de f³k³nt a fenevad ³Á³ k³pe k³z³tti er³s, hitehagy³ sz³vets³g³re vonatkozik, amely a Jel 13:15-17-ben le³rt utols³ v³ls³got id³zi el³.

A m³sodik angyal ³¼zenete r³mutat a babiloni hitehagy³s egyetemes term³szet³re, k³nyszer³-t³ erej³re, mivel elmondja: ³zaz ³ par³znas³g³nak haragbor³b³ adott inni minden pog³ny n³pn³". Babilon ³zbor³ eretnek tan³-t³sait jelk³pezi. Babilon nyom³st fog gyakorolni az ³llamhatalomra, hogy egyetemesen k³nyszer³-tse r³ mindenkire ha-mis vall³si tan³-t³sait ³Á³ rendelke³seit.

A ³par³znas³g³ Babilon ³Á³ a n³pek - a hitehagy³v³ lett egyh³z ³Á³ a polg³ri hatalmak - tiltott kapcsolat³t jelk³pezi. Az egyh³znak az ³rral kellene h³zass³gban ³lnie, ³m az az ³llam t³mogat³s³t keresve, elhagyja h³zast³rs³t, ³Á³ lelki par³znas³got k³vet el (v³. Ez 16:15; Jak 4:4).

E t³rv³nybe ³¼tk³z³ kapcsolat trag³di³hoz vezet. J³nos l³tja, hogy a F³ld lakosai ³zmegr³szegedtek" a hamis tan³-t³sokt³, Babilon pedig ³zr³szeg vala a szentek v³r³t³l ³Á³ a J³zus bizony³gtev³inek v³r³t³l", azok³t³, akik nem voltak hajland³k elfogadni a Bibli³val ellenkez³ tan³-t³sokat, ³Á³ nem hajoltak meg a tekint³lye el³t (Jel 17:2, 6).

Babilon leomlik, mert elutas³-tja az els³ angyal ³¼zenet³t - a Teremt³be vetett hit ³ltali megigazul³s evang³lium³t. A r³mai egyh³z az els³ n³h³ny ³vsz³zad sor³in hitehagy³sba s³lyedt, ³m sok mai protest³ns is messze elt³volodott a reform³ci³ ³Á³ nagyszer³ bibliai igazs³g³t³. A Babilon buk³s³ra vonatkoz³ pr³f³cia k³l³n³sen az³ltal teljesedett be, hogy ³ltal³noss³gban v³ve a protestantizmus elt³volodott a hit ³ltali megigazul³s ³rr³kk³val³ evang³lium³nak tisztas³g³t³ ³Á³ egyszerűs³g³t³, amely egykor oly nagy er³vel hajtotta el³re a reform³ci³t.

A v³g k³zeledt³vel a m³sodik angyal ³¼zenete egyre id³sz³bb³ v³lik. V³gs³ beteljesed³se akkor

következnek be, amikor az első angyal üzenetét elutasítva a kálvárián bázis vallási szervezetek egymással szövetségre lépnek. Jel 18:2-4 megismerteti Babilon bukásának üzenetét, és hárval adja Babilon város romlását. Felszólítja azokat, akik még a Babilont követő kálvárián vallási testületekben vannak, hogy szakadjanak el azoktól. "Éfussatok ki belőle, és ne lépjétek rúszesek az ő bűnben, és ne kapjátok az ő csapásait." (Jel 18:4)[31]

Á

A harmadik angyal üzenete

"Ha valaki imádjaa a fenevadat és annak követőit, és bolygót felveszi vagy homlokára, vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borát, amely elegytetlenül tétetett az ő haragjának poharába; és kánoztatik tűzzel és kákövel a szent angyalok előtt és a Bírány előtt; és az ő kánlásdásuknak fájstje felmegy rárkán rárkán; és nem lesz nyugalomuk ajjal és nappal, akik imádják a fenevadat és annak követőit, és ha valaki az ő nevének bolygót felveszi. Itt van a szenteknek békességes tőse, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!" (Jel 14:9-12)

Az első angyal üzenete az

rárkánval evangéliumot hirdeti, és a Teremtő Isten igazi imádsának helyreállítására szólít, mivel eljött az átlelet rárja. A második angyal áva itt minden emberi eredetű istentiszteleti formát. A harmadik angyal üzenete pedig Isten legkomolyabb figyelmeztetését adja tudtul, hogy ne imádják a fenevadat és annak követőit, amit vágal mindazok megtesznek, akik elvetik a hit általi megigazulás evangéliumát.

A Jel 13:1-10-ben

bemutatott fenevad az Ájllam és az egyház szszefonásdása, amely hosszú óvszadokon Áj uralta a keresztény világot, és amit Pál éza bűn emberekent mutatott be (2Thessz 2:2-4), Dániel pedig "Ézkis szarvnak" nevezi (Dán 7:8, 20-25; 8:9-12). A fenevad képe a hitehagyás vallásnak azt a formáját jelképezi, ami akkor alakul ki, amikor az őszinte reformációs lelkelettől elszakad az egyházak szszefognak az Ájllammal, hogy másokra kánszer-tsák tan-táisaikat. Az egyház és az Ájllam az egyesüléssel a fenevad, vagyis az 1260 évig üldöz hatalomköt tevékenykedő hitehagyás egyház tálkálates követő tálkrázi. Innen a fenevad képe náv.

A harmadik angyal üzenete

a Biblia legkomolyabb és leglélelmesebb figyelmeztése. Rámutat arra, hogy akik a Föld utolsó válságos helyzetben az emberi hatalom előtt hajolnak meg, azok nem Istent, hanem a fenevadat és annak követőit imádják. Az utolsó káздеlem idején kötet, egymástól elkáláló csoport alakul ki. Az egyik csoport tagjai ember által gondolt evangéliumot hirdetnek, és a fenevadat meg annak követőit imádják, amivel a legsúlyosabb átleletet vonják magukra. A másik csoport, ezzel éles ellentétben, az igazi evangélium szerint é, ézmegtartja Isten parancsolatait és Jézus hitét" (Jel 14:9, 12).

Az utolsó vasárnapig az igaz

Ács a hamis istentisztelet, az igaz Ács a hamis evangélium kárhozása káróforog. Amikor ez a kárhozás világgosan feltáruul az egész világ előtt, akkor felveszik a fenevad bolygót" azok, akik elvetik Isten teremtési emléknapiját, a bibliai szombatot, noha tisztában vannak azzal, hogy az Általuk az istentisztelet napjánul vasárnap nem az Isten szerint kiválasztott nap. Ez a bolygó a Iáradás jele. A fenevad azt hangoztatja, hogy az istentisztelet napjának megváltoztatása egyértelműen mutatja: tekintő Isten tárványe fállátt Áll.[32]

A harmadik Ázenet a világ

figyelmet az Árkával³ evangélium visszautasításának kávetkezésekre, valamint az igazi istentisztelet visszaállítására vonatkozó isteni Ázenetre irányítja. Ánk szá-nyakkal festi le, hogy mi lesz a végeredmény az emberek istentisztelettel kapcsolatos döntéseinek. Nem kánnnyú a vasárnap, mert bármi is lesz a döntés, szenvedéssel jár. Akik Istennek engedelmeskednek, azokra a sárkány haragja zádul (Jel 12:17), sőt halálos fenyegetéssel számolhatnak (Jel 13:15); akik pedig Ántenek, hogy a fenevadat Ács annak kápot imádják, azok magukra vonják a hátsó utolsó csapást, Ács vágó káza tűznek távba" vettetnek (Jel 15, 16; 20:14-15).

Mindkét vasárnap

szenvedéssel jár, Áim a végeredmény eltér egymástól. Akik a Teremtőt imádják, megmenekülnek a sárkány halálos mágától, Ács egy Átt Állnak meg a Bíránnyal a Sion hegyén (Jel 14:1; 7:2, 4). Azokra viszont, akik a fenevadat Ács annak kápot imádják, Isten haragja zádul, meghalnak a szent angyalok Ács a Bírány szá-ne előtt (Jel 14:9-10; 20:14).

Minden egyes embernek

dántenie kell, hogy kit imádj. Az egyik abban mutatkozik meg, hogy az ember a hit Általi megigazulást választja, mivel az Isten Által javahagyott istentiszteleti formában vesz részt. A cselekedetek Általi megigazulás mellett döntés pedig azzal lesz nyilvánvaló, ha valaki az ember Által Átes-tett, Isten Által azonban tiltott istentiszteleti formában vesz részt, amit a fenevad Ács annak kápe kávetel. Az imádatnak ezt az utóbbi formáját Isten nem fogadhatja el, mert ez nem Isten parancsait, hanem az emberi parancsokat részesíti előnyben. A megigazulást az emberi cselekedetekben keresi, nem hit Által, ami a teremtő, megváltoztató Ács Ájteremtő Isten előtti teljes meghódításból kávetkezik.

Ebben az Ártelemben tehát

a harmadik angyal Ázene a hit Általi megigazulás Ázene.

Istennek minden egyházban

vannak gyermekei, de a maradék egyház Által hirdeti azt az Ázenetet, amelynek feladata az igazi istentisztelet visszaállítására Ágy, hogy kihá-va Isten nápot a hitehagyásból, Ács felkász-ti Krisztus visszajávetelére. A maradék, felismerve, hogy Isten nápotnek nagy része még nem csatlakozott hozzá, Árzi kicsinyságot Ács gyengeságot, amikor igyekszik teljes-teni e komoly feladatot. Tudják, hogy csak Isten kegyelme Által végezhetik el a roppant nagy munkát.

Mindannyiunk számára

Isten sárkányra vezeti a hársát, a hársát Krisztus kéri visszajövetelének és a vele való találkozási lehetőség fontosságának felismerésében. "Fussatok ki belőle, én nem, hogy ne legyetek részesek az ő bűnében, és ne kapjatok az ő csapásait; mert az ő bűne az addig hatott, és megemlékezett Isten az ő gonoszágairól." (Jel 18:4-5)

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Á

A tiszta asszonyt kéri a ragyogás nap felnyitása (Jel 12:1)
 a hársát vezető magyarizációk szerint az Árszövetség evangéliumának felnyitást jelképezi, ami erőt és lelki vigaszt adott az öskeresztény egyháznak. A Nap felnyitást visszatérő Hold találás jelképe arra, hogy az "szövetség a keresztre és az eljövendő Messiásra előremutatás jövendöléseivel és szertartásaival az evangélium felnyitást tárja fel. A tizenkét csillagból álló korona az egyház gyökereire utal, amely az "szövetség korában a tizenkét törzsi atyával indult, az Árszövetség korában pedig a tizenkét apostollal folytatódott.

2.

Á

A prófétai idő számításánál használt év- nap elvát már korábban említették Dániel 9 messiási próféciájával kapcsolatban. Lásd e könyv 4. fejezetét.

3.

Â

SDA Bible Commentary, 4. kötet, 835. oldal

4.

Â

A pápa megnevezés a késői latin papa, a késői görög papas, "átya", "szpák", a görög pappas, "átya" szóból ered. A pápa "ma szpáke, a Római Katolikus Egyház feje". (Webster's New Universal Unabridged Dictionary, 2. kiadás) [New York, NY; Simon & Schuster, 1979]

5.

Â

A pápaságot olyan egyházkormányzati rendszerént határozhatjuk meg, amely a legfelsőbb tekintélyt a pápára ruházza.

6.

Â

Levél, Justinianust János pápának, idzve János pápa Justinianushoz rt levelében, a Justinianus-féle kódex, I/1, 8. Corpus Juris Civilis, sszelltotta Paulus Krueger, 12. kiadás) (Berlin, Weidmannsche Verlagsbuchhandlung, 1959), 2. ktet, 11. oldal; The Civil Law, szerkeszt fordt S. P. Scott (Cincinnati, OH; Central Trust Comp., 1932), 12. ktet, 11-13. oldal. V. Justiniani Novellae (Justinian's New Constitutions), 131. New Constitution, 2. fejezet; Corpus Juris Civilis, sszelltotta Rudolfus Schoell s Guilelmus Kroll, 7. kiadás, 3. ktet, 665. oldal; Civil Law, 17. kötet, 125. oldal. Lásd még Don Neufeld s Julia Neuffer, szerkesztésében a Seventh-day Adventist Bible Student's Source Book (Washington, D) C.: Review and Herald, 1962), 684-685. oldal

7.

Â

Levél Justinianusról Konstantinápolyi Epiphániosz pápának,
533. március 26. Justinianus-féle kódex, I/1, 7, Corpus Juris Civilis,
Krueger kiadása, 2. kötet, 8. oldal, idézte: Source Book, 685. oldal

8.

Â

Lásd például "Persecution", Encyclopaedia of Religion and
Ethics, szerkeszti James Hastings, (New York, NY; Charles Scribner's
Sons, 1917), 9. kötet, 749-757. oldal; John Dowling: The History of
Romanism: From the Earliest Corruptions of Christianity to the Present Time,
10. kiadás (New York, NY; Edward Walker, 1846), 237-616. oldal

9.

Â

Ez a csapás nagyban csökkentette a pápaság tekintélyét, de
befolyásának nem vetett véget. Jel 13:3 beszél a halálos seb"
begyűléséről, ami utal a pápaság befolyásának feloldására. Az utolsó
időben a világ legterősebb vallási hatalma lesz.

10.

Â

George Trevor, Rome: From the Fall of the Western Empire (London, The Religious Tract Society, 1868). 439-440. oldal; John Adolphus: The History of France From the Year 1790 to the Peace Concluded at Amiens in 1802 (London: George Kearsley, 1803), 2. kötet, 364-369. oldal. Lásd még Source Book, 701-702. oldal

11.

Â

Leroy E. Froom, The Prophetic Faith of Our Fathers (Washington, D. C., Review and Herald, 1948.), 2. kötet, 765-782. oldal

12.

Â

Peter Geiermann, *The Convert's Catechism of Catholic Doctrine* (St. Louis, MO; B. Herder Book Co., 1957), 27-28. oldal

13.

Â

I. m., 27. oldal

14.

Â

Később a papok csilhatatlanság tanát arra a feltevésre alapozták, hogy (1) "az csilhatatlanság, mint az isteni egyház tulajdonsága, szükségesképpen a föben jut teljességre"; (2) Pápet csilhatatlan volt a hit és az erkölcs tanításában, és (3) a papok Páptól vette a rájuk az isteni egyház sajátosságait. Arra a következtetésre jutottak, hogy amikor ex cathedra szól, "az pap a hit és az erkölcs csilhatatlan tanárja" (Geiermann, oldal). A latin ex cathedra kifejezés szerinti jelentése: "az kből". A papokra vonatkozóan ez a katolikus egyháznak szil hivatalos kijelentéseit jelöli.

15.

Â

A pápaságra vonatkozó állásokról lásd például Lucius Ferraris, "Papa", 2. cikk. Prompta Bibliotheca (Venice; Gaspar Storti, 1772), 6. kötet, 25-29. oldal, idézi Source Book, 680. oldal. A pápaság saját állásaival kapcsolatban lásd például XIII. Leó pápa enciklikája, 1890. január 10. Ás 1894. június 20. The Great Encyclical Letters of Pope Leo XIII (New York, NY; Benziger Brothers, 1903), 193-194. oldal. Lásd még Source Book, 683-684. oldal

16.

Â

Catechism of the Council of Trent for Paris Priests, fordította John A. McHugh és Charles J. Callan (New York, NY, Joseph F. Wagner, Inc. 1958. útnyomás), 258-259. oldal, lásd még Source Book, 614. oldal.

17.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 478. oldal

18.

Â

Lásd Council of Trent, Session IV (1546. április 8.); idézi: The Creeds of Christendom, szerkeszti Philip Schaff, 6. jav. kiad. (Grand Rapids, MI; Baker 1983), 2. kötet, 79-83. oldal. Lásd még Source Book, 1041-1043. oldal

19.

Â

Froom, Prophetic Faith of our Fathers, 2. kötet, 528-531. oldal

20.

Â

Frederic W. Farrar, History of Interpretation (Grand Rapids, MI; Baker, 1979) 358. oldal

21.

Â

I. m.

22.

Â

Robert M. Grant, A Short History of Interpretation of the Bible (Philadelphia, PA: Fortress Press, 1984) 97. oldal

23.

Â

Famar, 361. oldal

24.

Â

I. m. 363. oldal

25.

Â

Grant, 97. oldal

26.

Â

Famar, 365. oldal

27.

Â

A maradék eredetéről lásd Froom, *Prophetic Faith of Our Fathers*, 4. kötet; P. Gerard Damsteegt, *Foundations of the Seventh-day Adventist Message and Mission* (Grand Rapids, MI; Wm. B. Eerdmans, 1977)

28.

Â

VÃ¶. Damsteegt: A Theology of Restoration (A centenÃ¡riumi evangÃ©lizÃ¡ciÃ³s konferenciÃ¡jn elÃ³adott anyag, Andrews University, 1974. mÃ¡jus 4.)

29.

Â

LÃ¡sd Midrash Rabbah on Canticles, I. 6, 4; Tertullian: Against Marcion, III, 13; Tertullian: Answer to the Jews, 9.

30.

Â

Froom, Prophetic Faith of Our Fathers, 2. kÃ¶tet, 531, 787. oldal

31.

Â

SDA Bible Commentary, 7. kötet, 828-831. oldal

32.

Â

A katolikus egyház azt állítja, hogy jogában áll megváltoztatni az istentisztelet napját. K.: Melyik a nyugalomnap? V.: A szombat a nyugalomnap. K.: Miért állunk vasárnapot szombat helyett? V.: Azért állunk vasárnapot szombat helyett, mert a katolikus egyház az ünnepet szombatról vasárnapra tette át." (Geiermann, 50. oldal) Lásd még Source Book, 886. oldal. Ezt a katekizmust X. Pius pápa 1910. január 25-én "az apostoli üldövésekben" részesítette (i. m.)